

DANIEL GLATTAUER

Elfogni a szelet

(ELSŐ FEJEZET)

Január 15.

Tárgy: lemondás

Szeretném lemondani az előfizetésemet. Ezúton is lehetséges? Üdvözlettel: E. Rothner.

18 nappal később

Tárgy: Lemondás

Le kívánom mondani előfizetésemet. E-mailben is megtehetem? Rövid visszajelzést kérek. Üdvözlettel: E. Rothner.

33 nappal később

Tárgy: Lemondás

Tisztelt Like Kiadó! Amennyiben előfizetésem megszüntetésére tett sorozatos próbálkozásaimat pusztán azért veszik semmibe ilyen állhatatosan, hogy hanyatló színvonalú termékük további számain adhassanak túl, úgy sajnálattal kell tudatnom Önökkel: nem fizetek többet. Üdvözlettel: E. Rothner.

Nyolc perccel később

AW:

Rossz helyen kopogtat. Magánszemély vagyok. Az én címem: woerter@leike.com. Magának pedig ez kell: woerter@like.com. Maga a harmadik, aki nálam akarja lemondani a lapot. Úgy látszik, tényleg rossz lehet.

Öt perccel később

Re:

Ah, elnézést! És köszönöm a felvilágosítást. Üdv.: E. R.

9 hónappal később

Tárgy: --

Kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog újévtendőt kíván: Emmi Rothner.

Két perccel később

AW:

Kedves Emmi Rothner! Igaz, egyáltalán, sőt semennyire sem ismerjük egymást. Én azért mégis megköszönöm szívélyes és kifejezeten eredeti kör-emailjét. Hadd

mondjam el: roppant kedvelem ezeket a kör-emaileket, főleg, ha nem tartozom a körükbe. Üdv.: Leo Leike.

18 perccel később

Re:

Ne haragudjon az írásos háborgatásért, Üdv.: Leike úr. Tévedésből kötött ki az adatbázisomban, miután néhány hónapja megpróbáltam lemondani egy előfizetést, és valahogyan a maga címére sikerült írnom. Mindjárt ki is törölöm.

PS: Ha netán eredetibben is tudná mondani, hogy „kellemes karácsonyt és boldog újesztendőt”, mint hogy „kellemes karácsonyt és boldog újesztendőt”, gondoljon rám, kérem! Addig is: Kellemes karácsonyt és boldog újesztendőt! E. Rothner.

Hat perccel később

AW:

Kellemes ünnepeket! Örömmel tölt el, hogy az Önre váró esztendőt nyolcvan legboldogabb évéhez sorolhatja. És ha néhanapján úgy érzi, hogy magának más járna, mondjon le bármikor bármit – tévedésből – nálam. Leo Leike.

3 perccel később

Re:

Le vagyok nyugözve! Üdv.: E. R.

38 nappal később

Tárgy: egy árva centet sem!

Tisztelt „Like”-vezetőség! Az Önök magazinjától immár háromszor váltam meg írásban, kétszer pedig telefonon (bizonyos Hahnnénál). Ha ennek ellenére újabb számokat kapnék Önöktől, úgy tekintem, hogy pusztán saját szórakozásukra küldik. A 186 euróról szóló csekket pedig örömet elteszem emlékébe, hogy majd akkor is a „Like” jusson róla eszembe, ha végre nem kézbesítik tovább. De arra ne számítsanak, hogy egy árva centet is befizetek. Tisztelettel: E. Rothner.

2 órával később

AW:

Kedves Rothner asszony! Szántszándékkal teszi ezt velem? Rossz lapra tett. Üdv.: Leo Leike.

15 perccel később

Re:

Kedves Leike Úr! Most már tényleg roppant kínos a dolog. Sajnos krónikus „Ei”-tévesztő vagyok, jobban mondva „E”-znem kell az „I” előtt. Ha gyorsan írok, és éppen „I” betű következne, unos-untalan becsúszik elé egy „E” is. Ez azért van így, mert a jobb középső ujjamnak nagyon a begyében van a bal. A bal mindig is elébe akart vágni a jobbnak. Ugyanis balkezesnek születtem, de az iskolában át-

szoktattak. Ezt a bal kezem a mai napig nem tudja megbocsátani nekem. Mire a jobb középsőujjam leütné az „I” betűt, a bal már elé is csempészett egy „E”-t. Kérem, bocsássa meg, hogy a terhére voltam, (valószínűleg) nem fordul elő többet. További szép estét! E. Rothner.

Négy perccel később

AW:

Kedves Rothner asszony! Feltehetek magának egy kérdést? És egyúttal még egyet: Mennyi időre volt szüksége az „ei” hiba taglalásához? Üdv.: Leo Leike.

Három perccel később

Re:

Két kérdés vissza: Mit tippel, meddig tartott? És miért kérdezi?

8 perccel később

Re:

Úgy tippelem, nem kellett több 20 másodpercnél. Ez esetben gratulálok: Ilyen rövid idő is elég volt, hogy kifogástalan közléssel szolgáljon. Jót kuncogtam rajta. És ezt ma este senki és semmi nem tudja már elérni nálam. A második kérdésére, hogy miért is kérdeztem: a munkámból kifolyólag momentán az e-mailek nyelvével is foglalkozom. Még egy kérdés: húsz másodpercnél nem kellett több, nem igaz?

3 perccel később

Re:

Vagy úgy, hogy maga hivatalból e-mailezget. Ez elég izgalmasan hangzik, habár most kissé úgy érzem magam, mint egy kísérleti nyúl. Na de mindegy. Mondja, van már magának honlapja? Amennyiben nincs, nem akarna egyet? Vagy ha van, nem akarna szebbet? Mert én meg honlapkészítéssel foglalkozom. (Idáig, írdd és mondd, 10 másodpercre volt szükségem, stopperoltam, de ez csak munkamegbeszélés volt, az meg mindig olajozottan megy.)

Ami azt a banális e-mailemet illeti az „I” előtti „E”-zésemről, sajnos alaposan mellétrafált. Jó három percet biztosan elrabolt az életemből. Na persze ki tudja, mire volt jó? De arra az egyre kíváncsi lennék, honnan vette, hogy az „I” előtti „E”-zós e-mailhez csak húsz másodperc kellett? Mielőtt végleg nyugtot hagynék magának örökre (hacsak nem jön újabb csekk a Like- tól), érdekelne még valami. Fentebb azt írta: „Feltehetek magának egy kérdést? És egyúttal még egyet: Mennyi időre... stb. ...?” Ehhez lenne két kérdésem: Először is: Mennyi idő alatt találta ki ezt a poént? Másodszor: Magának ilyen a humora?

Másfél órával később

AW:

Kedves és ismeretlen Rothner asszony! Holnap fogok magának válaszolni. Most kikapcsolom a gépemet. Jó estét, jó éjszakát, ahogy tetszik. Leo Leike.

4 nappal később

Tárgy: Nyitva maradt kérdések

Kedves Rothner asszony! Ne haragudjon, hogy csak most jelentkezem, de momentán nagy itt a felfordulás. Tudni akarta, honnan is vettem, hogy az „Ei”-hiba taglalásához legfeljebb 20 másodpercre volt szüksége. Nos, a maga e-mailjei, ha szabad így mondanom, „végigzúdulnak” az emberen. Meg mernék esküdni, hogy maga egy gyors beszédű, gyorsan író, örökmozgó valaki, akinek a leggyorsabb is lassú, ha egy hétköznapi dolgot kell lezavarni. Az e-mailjeit olvasva lehetetlenség pihenőt tartani. Hangzásra-tempóra csupa lendület, sehol egy lélegzetvételnél szünet, energikus, fesztelen, egy kissé talán izgatott is. Egy halvérű ember nem írna így. Az a benyomásom, hogy a pillanatnyi gondolatai minden gát nélkül áramlanak át a szövegbe. Miközben biztos érzékkel bánik a nyelvvel, és gyakorlottan, poénokra játszva forgatja a szavakat. De ha most kijelenti, hogy az „Ei”-mailjéhez több mint három percre volt szüksége, akkor, meglehet, hamis képet festettem magáról.

Sajnálatos módon a humoromról is kérdezett. Szomorú fejezet ez. Hogy valaki humoros legyen, ahhoz valami vicceset kell találnia magában. Őszintén szólva szikráját sem látom ilyesminek, nincs bennem semmi vicces. Ha visszatekintek az elmúlt napokra, hetekre, elmegy a kedvem a nevetéstől. De ez az én személyes történetem, és itt semmi helye. Mindenesetre köszönöm üdítő lényét. Fölöttébb kellemes volt magával társalogni. Azt hiszem, a kérdéseket úgy-ahogy mind megválaszoltuk. Ha véletlenségből megint a címemre tévedne, örülni fogok. De nagyon kérem: mondja már le végre azt a Like-előfizetést, kezd az ember agyára menni. Vagy tegyem meg én? Minden jót: Leo Leike.

40 perccel később

Re:

Kedves Leike úr! Valamit be kell vallanom magának: az „I” előtti „E”-zős e-mailemhez valóban nem kellett több 20 másodpercnél. Csak felbosszantottam magam, mert miért néz olyannak, aki csak úgy oda szokta vágni az e-mailjeit? Lehet, hogy igaza van, de az nem lehet igaz, hogy maga előre tudja! Nos rendben: ha nincs is (jelenleg) humorérzéke, azért maga szemlátomást egész jól kiismeri magát az e-mailek között. Imponál nekem, milyen gyorsan átlátott rajtam. Netán nyelvész professzor? Üdvözlettel: Emmi „az örökmozgó” Rothner.

18 nappal később

Tárgy: Hahó

Hahó, Leike úr! Csak azt akartam elmondani, hogy a „Like”-tól már nem küldik a lapot. Talán a maga keze van a dologban? Valamikor azért jelentkezhetne! Például még nem árulta el, hogy professzor-e vagy sem. A Google mindenesetre nem ismeri magát, vagy csak érti a módját, hogyan rejtse el. A humorát illetően javult

már a helyzet? Elvégre farsang van. Most aztán nem akad vetélytársa! Minden jót: Emmi Rothner.

2 órával később

AW:

Kedves Rothner asszony! Szép magától, hogy írt nekem, már kezdtem hiányolni. Kis híján ott tartottam, hogy előfizetek a Like-ra. (Vigyázat, ébredező humor!) Valóban rám keresett a „Google”-ban? Roppant hízelgő. De az, hogy magának akár „professzor” is lehetnék, őszintén megvallva, már kevésbé van ínyemre. Vén szivarnak tart, nem igaz? Merevnek, pedánsnak, tudálékosnak. Nos, nem fogok görcsösen erőlködni, hogy az ellenkezőjét bizonyítsam, különben még kínossá válik a dolog. Alighanem csak öregebben írok mostanság, mint amilyen vagyok. Maga viszont, arra gyanakszom, fiatalabban ír, mint amilyen valójában. Egyébként kommunikációs tanácsadó vagyok, és nyelvpszichológus, tanársegéd. Éppen az e-mailek nyelvi viselkedésünkre gyakorolt hatásáról és az e-mailről – ez a része érdekes csak igazán – mint az érzelmátvitel eszközéről írunk tanulmányt. Ezért aztán időnként kibújik belőlem a szakbarbár, de a jövőben visszafogom magam, megígérem.

Aztán jól vészelje át a farsangi vigasságokat! Ahogy én elképzelem magát, biztosan beszerezett már egy rakat papírmásé orrot és trombitát. :)

Minden jót! Leo Leike.

22 perccel később

Re:

Kedves Nyelvpszichológus Úr! Most hadd teszteljem egy kicsit én: mit gondol, melyik volt az éppen befutott mondatai közül a legérdekesebb? Olyan érdekes, hogy mindjárt fel is kéne tennem magának egy ezzel kapcsolatos kérdést (de én inkább leteszteltem magát előtte)?

Raadásnak egy jó tipp humorformáláshoz: az iménti mondata, azaz hogy „Kis híján ott tartottam, hogy előfizetek a Like-ra”, úgy éreztem, reményre ad okot. De aztán mindent el is tolt a kiegészítő megjegyzésével („Vigyázat, ébredező humor!”): az illet simán el lehet hagyni! És azt az orros-trombitás dolgot is mulatságosnak találtam. De miért nem bízok abban, hogy van szemem az iróniájához, és hagyja el nyugodtan a smiley-t? Hiszen bennem ugyanúgy nincs humor, mint magában!

Minden jót, igazán kellemes dolog magával csevegni. Emmi Rothner.

10 perccel később

AW:

Kedves Emmi Rothner! Köszönöm a humortippjeit. A végén még vicces embert farag belőlem. A tesztért pedig külön hálás vagyok. Alkalmat ad, hogy megmutassam, (egyelőre) mégsem vagyok az az „önélégült professzor”-fajta. Ha az lennék, csakis arra következtethettem volna, hogy az „Éppen... az e-mailről... mint

az érzelemátvitel eszközéről írunk tanulmányt” mondatomat találja a legérdeke-
sebbnek. Így viszont semmi kétségem. A legjobban az érdekli, hogy „Maga vi-
szont, arra gyanakszom, fiatalabban ír, mint amilyen valójában.” Ebből ugyanis
kikerülhetetlenül adódik a kérdés: ugyan miből gondolja ezt ez az ember? To-
vábbá: végtére is hány évesnek tart ez engem? Nem igaz?

8 perccel később

Re:

Leo Leike! Maga aztán tényleg ördögös egy fickó! Most pedig legyen kedves,
szedjen össze egy-két jó érvet, és magyarázza meg nekem, miért is volnék idő-
sebb, mint ahogyan írok! Pontosítok: mennyi idősen írok? És hány éves vagyok?
Miért? – Ha megoldotta ezeket a feladatokat, árulja el azt is, hányas cipőt hor-
dok. Minden jót, Emmi. Tényleg szórakoztató magával.

45 perccel később

AW:

Úgy ír, mint egy 30 éves. De valójában 40 körül lehet, legyen mondjuk 42. Hogy
miből gondolom? – Egy harmincas nem olvas rendszeresen „Like”-ot. A Like-
előfizetők átlagéletkora 50 év körül van. Maga viszont fiatalabb ennél, hiszen
honlapokkal foglalkozik, minél fogva megint csak legfeljebb 30, de akár jóval az
alatt is lehet. Igaz, egy 30 éves nem fog kör-emailt küldeni azzal, hogy „Kellemes
karácsonyt és boldog újesztendőt!”. Végezetül: magát Emminek, azaz Emmának
hívják. Három Emmát ismerek, és mindhárom elmúlt már 40 éves. 30 évesen
senkit sem hívnak Emmának. 20 év alatt már megint lehet az ember Emma,
mégis kizárt, hogy maga 20 alatt legyen, különben olyan szavakat használna,
hogy „cool”, „zsír”, „pörgős”, „húzós”, „durva” és hasonlók. Ezenkívül nem írna
nagy kezdőbetűket, és nem írna egész mondatokban. És jobb dolga is lenne, mint
hogy egy állítólagos professzorral cseverésszen, akiben nincs semmi humor, és
közben még érdekesnek is találja, hogy az vajon mennyi idősenek hiszi. Még va-
lami az „Emmihez”: ha valakit Emmának hívnak, és fiatalabban ír, mint amilyen
fiatal, például mert jócskán fiatalabbnak érzi magát, mint amilyen valójában, ak-
kor nem Emmának, hanem Emminek nevezi magát. Egy szó, mint száz, kedves
Emmi Rothner: írni úgy ír, mint egy 30 éves, de valójában 42 éves. Így van?
36-os cipőt hord. Kicsi, filigrán, örökmozgó, rövid sötét haja van. És dől magából
a szó, ha beszélhet. Így van? Jó éjt! Leo Leike.

Másnap

Tárgy: ???

Kedves Rothner Asszony! Megsértődött? Nézze, én nem is ismerem magát. Hon-
nan kellene tudnom, mennyi idős? Talán 20, de az is lehet, hogy 60. Talán 190
centi magas, a súlya meg 100 kiló. Talán 46-os a lábmérete – és ezért csak három
pár cipője van, mind méretre csináltatva. Ahhoz, hogy egy negyedik párra is fus-
son, kénytelen volt lemondani a Like-előfizetést, a honlapos ügyfelek hangulatá-

ról pedig karácsonyi jókívánságokkal kell gondoskodnia. Szóval ne haragudjon rám, kérem. Engem elszórakoztatott ez a kitalálósdi, él bennem egy séma magáról, és ezt próbáltam magával megosztani, kissé talán szabatosan. Tényleg nem akartam a lelkébe gázolni.

Szeretettel üdvözlö: Leo Leike.

2 órával később

Re:

Kedves „Professzor”! Kedvelem a humorát, épp csak egy félhangnyira jár a krónikus komolyságtól, és pont ettől olyan meredek. Holnap jelentkezem. Már előre örülök! Emmi.

7 perccel később

AW:

Köszönöm! Most már nyugodt lélekkel mehetek aludni. Leo.

Másnap

Tárgy: a lelkébe gázolni

Kedves Leo, a „Leike”-t ezennel elhagyom. Cserébe maga is eltekinthet a „Rothner”-től. Nagyon élveztem a tegnapi mailjeit, többször is elolvastam őket. Engedje meg, hogy bókoljak kicsit. Izgalmas, hogy szóba tud állni valakivel, akit egyáltalán nem ismer, akit még soha nem látott, és valószínűleg soha nem is fog látni, akitől egyébként sem várhat semmit, akinél egyáltalán nem tudhatja, számíthat-e egyszer valami viszonzásfélére. Ez igazán atipikus férfihozzáállás, le a kalappal! Előljárójában csak ennyit akartam elmondani. És most lássunk néhány pontot:

1.) Magán csúnyán elharapózott a köremailfóbiás jókívánságpszichózis. Hol szedte össze, mondja? Szemmel láthatólag halálosan megbántódik, ha valaki „kellemes karácsonyt és boldog újesztendőt” kíván magának. Ígérem, sosem mondom többet. Egyébként nem győzők csodálkozni, hogy maga egy „Kellemes karácsonyt és boldog újesztendőt”-ből képes, és egy életkorra következtet. Vajon ha azt írom, hogy „Kellemes karácsonyt és boldog újévet!”, akkor most tíz évvel fiatalabb volnék?

2.) Már ne is haragudjon, kedves nyelvpszichológus Leo, de azt gondolni, hogy egy nő már nem is lehet 20 évesnél fiatalabb, ha nem mondja, hogy „cool”, „zsír”, „pörgős”, „húzó” vagy „durva”, az azért kissé címzetes-professzoros világidegenségre vall. Nem mintha itt mindenáron ki akarnám harcolni, hogy maga húszévesnél fiatalabbnak gondoljon az írásomból. De mondja meg nekem, tényleg lehet ezt tudni?

3.) Azt állítja, úgy írok, mint egy 30 éves. És azt is állítja, hogy egy 30-as nem olvas „Like”-ot. Szívesen beavatom valamibe: az újságot az édesanyámnak fizettem elő. Na, ezt adja össze! Most végre fiatalabb vagyok, mint ahogyan írok?

4.) Ezzel a sarkalatos kérdéssel most magára hagyom. Sajnos időpontom van. (Céges tanfolyam? Tánciskola? Műkörmös? Teadélután? Válasszon kedvére.)

További szép napot, Leo! Emmi.

3 perccel később

Re:

Óh, igen, egyvalamit még el kell árulnom magának: ami a cipőméretet illeti, nem is tippelt olyan rosszul. 37-est hordok. (De semmi szükség rá, hogy meglepjen eggyel, van elég.)

3 nappal később

Tárgy: Hiányérzet

Kedves Leo! Immáron harmadik napja nem jelentkezik. Kettős érzés motoszkál bennem: 1.) Csodálkozom. 2.) Hiányérzetem van. Egyik sem kellemes. Valamit tegyen ellene! Emmi.

Másnap

Tárgy: Végre elküldve!

Kedves Emmi! A következőket hoznám fel mentésemre: Minden nap írtam magának, csak nem küldtem el a mailjeim, sőt, egytől-egyig kitöröltem őket. Ugyanis kényes ponthoz érkeztem ebben a mi párbeszédünkben. Maga, azaz e bizonyos 37-es lábú Emmi szép lassan elkezdett jobban érdekelni, mint ahogy az a vele való társalgásom eddigi kereteinek megfelelné. És ha ez a bizonyos 37-es lábú Emmi már jó előre leszögezi: „Valószínűleg soha nem fogjuk látni egymást”, akkor ebben tökéletesen igaza van, és én osztom is ezt a nézetét. Igen okosnak tartom abból kiindulni, hogy nem kerül sor közöttünk találkozásra. Nem tetszene ugyanis, ha a beszélgetésünk módja a társkereső- és chatroomcsevej színvonalára süllyedne.

Hát így volnánk, és most végre elküldöm innen ezt a mailt, de csak hogy ennek a bizonyos 37-es lábú Emminek legalább legyen tőlem valamije a mailboxában. (Izgalmasnak aztán nem lett izgalmas, tudom, és csak töredéke annak, amit írni akartam magának.) Minden jót: Leo.

23 perccel később

Aha, szóval ez a bizonyos nyelvpszichológus Leo nem akarja tudni, hogyan is néz ki az a bizonyos 37-es lábú Emmi? Leo, ezt nem hiszem el! Minden férfi tudni akarja, hogy is néz ki a nő, akivel úgy beszélget, hogy nem tudja, hogy néz ki. Sőt, a lehető leggyorsabban meg akarja tudni. Mert így már tudni fogja, hogy akar-e vele még beszélgetni, avagy sem. Vagy nem így van? Üdvözli: az a bizonyos 37-es Emmi.

8 perccel később

Re:

Ezt inkább zihálta, mint írta, nem igaz? Ha maga így válaszolgat nekem, akkor még annyira sem kell tudnom, hogy néz ki. Amúgy is magam előtt látom. És ehhez nem kell konyítanom a nyelvpszichológiához. Leo.

21 perccel később*Re:*

Maga, Leo Úr, tévedésben van. Teljesen higgadtan írtam, amit írtam. Látna csak, amikor tényleg zihálok. Egyébiránt meg nem nagyon akarózik magának a kérdéseimre válaszolni, nem igaz? (Hogy néz ki tulajdonképpen, aki azt kérdezzeti, „nem igaz?”) De ha megengedi, még egyszer visszatérnék a ma délelőtti e-mailjére. Valahogy nincsen teteje. Mert vegyük csak sorra:

- 1.) E-maileket ír nekem, és aztán nem küldi el őket.
- 2.) Szép lassan elkezdem jobban érdekelni, mint ahogy az „társalgásunk” kereteinek megfelelően. Mit jelentsen ez? Nem kizárólag az adja társalgásunk kereteit, hogy kölcsönösen érdeklődünk egymás vadidegen személye iránt?
- 3.) Okos dolognak tartja – nem, valójában „igen okos dolognak” tartja, hogy sohasem fogunk találkozni. Irigylem magát, amiért ennek az okosságának tud élni, és ilyen szenvedélyesen!
- 4.) Nem kér a chatroomcsevejből. Mégis, mit akar? Miről kéne társalognunk, hogy ne kezdjem magát lassacskán jobban érdekelni, mint ahogy az a „kereteknek” megfelelően?
- 5.) És arra a nem egészen valószínűtlen esetre, ha maga az iménti kérdéseim egyikét sem válaszolná meg: azt mondta, hogy az előbbi csupán töredéke volt annak, amit írni akart nekem. Egész nyugodtan írja meg a többit is. Minden sor-nak nagyon örülök! Ugyanis szívesen olvasom magát, kedves Leo. Emmi.

5 perccel később*AW:*

Kedves Emmi! Ha nem szedhetné pontokba a gondolatait, nem is maga volna, ugye? A többit holnap. Szép estét! Leo.

Másnap*Tárgy: -*

Kedves Emmi! Feltűnt már magának, hogy abszolút semmit sem tudunk egymásról? Virtuális alakokat fantáziálunk, illuzionisztikus fantomképet gyártunk egymásról. Kérdéseket teszünk fel, amik attól izgatóak, hogy adósak maradunk a válasszal. Igen, sportot űzünk abból, hogy felkeltjük a másik kíváncsiságát, majd egyre jobban felcsigázzuk azzal, hogy szigorúan megtagadjuk tőle a kielégülést. Megpróbálunk a sorok, a szavak, hovatovább a betűk között is olvasni. Görcsös igyekezettel próbáljuk helyesen megítélni a másikat. Ugyanakkor éberem őrkdünk, hogy semmi lényegeset ne áruljunk el magunkról. Mit „semmi lényegeset”! – Semmit sem, semmit sem meséltünk el még az életünkben, semmit, amiből a hétköznapjaink állnak, semmit, ami fontos lehetne valamelyikünknek.

Légüres térben kommunikálunk. Illedelmesen a másik tudtára adtuk, ki milyen foglalkozást űz. Maga gyönyörű honlapot szerkesztene nekem elméletben, cserébe én (csapnivaló) nyelvpszichogramokat állítok elő magának a gyakorlatban. Ez

minden. Egy vacak helyi magazinnak köszönhetően kiderült, hogy ugyanabban a nagyvárosban élünk. De ezen felül? Semmi. Nem vesznek körül bennünket más emberek. Sehol sem lakunk. Nincs korunk. Nincs arcunk. Nincs különbség számunkra nappal és éjszaka között. Nem élünk időben. Nincs más, csak a két monitor, ki-ki szigorúan és álca mögött egymagában, és hozzá ott a közös hobbink: mindkettőnket érdekel egy vadidegen. Ez igen!

Ami engem illet – és most jöjjön a vallomásom: én örülten kíváncsi vagyok magára, kedves Emmi! Nem tudnám megmondani, miért, de azt jól tudom, mi adott rá alkalmat. És azt is tudom, milyen abszurd ez az érdeklődés. Sosem bírna el egy találkozást, mindegy, hogy maga hogy néz ki, mennyi idős, és hogy mennyit tudna magával hozni egy esetleges találkozóra nem csekély email-beli bájából, vagy hogy írott sziporkáiból mennyi bújlik meg a hangszalagjaiban, a pupillájában, a szája szegletében és az orrcimpájában. Ez az „örült kíváncsiság”, gyanítom, egyes-egyedül a levelezésünkből táplálkozik. Minden próbálkozás, hogy kiszabaddítsuk onnét, valószínűleg siralmas kudarcra végződik.

Nos, a döntő kérdésem, kedves Emmi: még mindig akarja, hogy e-maileket írjak magának? (Ezúttal kivált örömmel venném, ha határozott választ adna.) Minden, de minden jót: Leo.

21 perccel később

Re:

Kedves Leo! Ez aztán sok volt így egyszerre, mondhatom! Bővelkedhet a szabadidőben. Vagy ez munkának számít? Lecsúszthatja? Leírhatja? Tudom, eléggé felvágta a nyelvemet. De csak írásban. És csak akkor, ha bizonytalan vagyok. Leo, maga elbizonytalanít engem. Egy biztos: igen, szeretném, ha továbbra is írna nekem e-maileket, már ha nem esik nehezebbre. Amennyiben nem voltam elég határozott, akkor megpróbálom még egyszer: IGEN, AKAROM!!!!!! E-MAILT AKAROK LEOTÓL! E-MAILT AKAROK LEOTÓL! E-MAILT AKAROK LEOTÓL! KÉREM! MEGVESZEK LEO E-MAILJEIÉRT!

És most feltétlenül el kell árulnia, mit jelent az, hogy bár nem volt oka, hogy érdekelni kezdem, de valami „alkalmat adott rá”. Ezt ugyanis nem értem, bármilyen izgalmasan hangzik. Nagy-nagy szeretettel, és még egy „naggyal”, Emmi. (PS: Pazar volt az előbbi levele! Abszolút humortalan, de tényleg pazar!)

Két nap múlva

Tárgy: Boldog karácsonyt

Tudja mit, kedves Emmi, szakítok a szokásainkkal, és ma elmesélek magának valamit a magánéletemről. Marlenének hívták. Három hónapja még úgy írtam volna: Marlenének hívják. Ma már csak hívták. Öt év jövőtlen jelen után végre kilyukadtam a közös múltnál. A kapcsolatunk részleteitől megkímélem. A legszebb mindig az újrakezdés volt. Olyan szenvedélyesen szerettünk újrakezdeni, hogy pár havonta újra és újra megtettük. „Életünk nagy szerelme” voltunk a másíknak,

de sosem akkor, amikor együtt voltunk, csak amikor épp megint az egymásra találáson törtük magunkat.

Szóval így. Aztán ősszel végül eljött, aminek el kellett jönnie: talált valaki mást, olyat, akivel nemcsak azt tudta elképzelni, hogy összejöjjenek, hanem azt is, hogy együtt legyenek. – (Miközben az illető pilóta egy spanyol járaton, de nem tesz semmit.) Amikor megtudtam a dolgot, egy csapásra olyan biztos voltam benne, mint még soha: ő, Marlene „Életem Asszonya”, és nekem mindent meg kell tennem, hogy ne veszítsem el örökre.

Heteken át meg is tettem mindent, és egy kicsivel még többet is. (Újfént megkímélem a részletektől.) Már tényleg nem sok hiányzott, hogy adjon nekem, azaz kettőnknek egy utolsó esélyt: karácsony Párizsban. Azt terveztem – nevéssen csak ki, Emmi, szíve-joga –, hogy ott majd megkérem a kezét, én, komplett idióta. Csak azt kellett kívánni, hogy a „spanyol” hazarepüljön, és Marlene elmondhassa neki az igazságot rólam és Párizsról. Úgy vélte, ezzel tartozik neki. Pocsék egy érzés volt, mi az, hogy „pocsék”, egy spanyol Airbus feküdte meg a gyomromat, amikor Marlenére és az ő pilótájára gondoltam. Ez volt december 19-én.

Délután kaptam tőle – még csak nem is egy hívást, hanem egy katasztrófális e-mailt. Azt írta, „Leo, nem megy, nem tudom tovább csinálni, Párizs is csak egy újabb hazugság lenne. Kérlek, bocsáss meg nekem!” Vagy valami hasonlót. (Nem, nem valami hasonlót, hanem szó szerint ezt.) Rögtön visszaírtam: „Marlene, feleségül akarlak venni! Eldöntöttem. Örökre veled akarok lenni. És tudok is, ebben biztos vagyok. Mi ketten összetartozunk. Utoljára bízz meg még bennem. Párizsban majd mindent megbeszélünk, jó? Kérlek, mondj igent Párizsra.” És aztán vártam a válaszra, vártam egy órát, kettőt, hármat. Közben 20 percenként eltársalogtam a süketnéma hangpostájával, régi szerelmes leveleket olvastam a számítógépen, szerelmes fotóinkat nézegettem, amelyek mind számtalan kibékülő utunk valamelyikén készültek. Aztán megint a képernyőt bámultam megszállottan. Ettől a rövidke, szívtelen hangjelzéstől, ami minden bejövő üzenetnél megszólal, ettől a tálcán megjelenő nevetséges kis borítéktól függött az életem Marlenével, vagyis, akkori nézőpontomból, a továbbélésem.

Elhatároztam, 21:00-ig állom a próbatételt. Ha addig nem jelentkezik, akkor fuccs Párizsnak és ezzel az utolsó esélyünknek. 20:57 volt. Majd hirtelen: hangjelzés, boríték (áramütés, szívinfarktus), üzenet. Néhány másodpercre behunyom a szemem, összekaparom pozitív gondolkodásom minden nyomorúságos maradékát, a hőn áhított üzenetre koncentrálok, arra, hogy Marlene rábólintson a párizsi édes kettesre, egy olyan életre, amelyben mindig vele lehetek. Kinyitom a szemem, rákattintok az üzenetre. És abban mit olvasok? Na mit? Na mit? „Kélelemes karácsonyt és boldog újesztendőt kíván Emmi Rothner.”

Ennyit a köremailfóbiás jókívánságpszichózisról.

Szép estét! Leo!

Két órával később

Re:

Kedves Leo! Ez egy ritka jó történet. Leginkább a csattanója nyűgözött le. Valósággal büszke vagyok rá, hogy ilyen sorsszerűen belejátszottam a dolgok menetébe. Remélhetőleg a maga számára is világos, hogy nekem, a „virtuális alaknak”, az illuzionisztikus fantomképnek az imént rendkívüli dolgot árult el. Ez aztán magánélet a javából, hamisítatlan „Leo, a nyelvpszichológus”.

Ma már túlságosan fáradt vagyok, hogy valami épületessel álljak elő. De holnap tisztességes elemzést kap tőlem, ha megengedi. 1-es, 2-es, 3-as ponttal, és így tovább. Aludjon jól, és álmodjon valami értelmeset. Tehát ne Marlenéről, ha szabad tanácsolnom. Emmi.

Másnap

Tárgy: Marlene

Jó reggelt Leo! Nem bánja, ha egy kicsit megszorongatom?

1.) Szóval maga olyan férfi, akit egy nő csak az elején és a végén tud érdekelni: amikor meg akarja őt kapni, és mielőtt végleg kicsúszik a keze közül. A köztes idő – nevezhetjük akár együttlétnék is – magának túlságosan unalmas vagy túl megérőltető, vagy ez is, meg az is. Nem igaz?

2.) (Ezúttal) valami csoda folytán elkerülte a házasságot, de ha ezen múlik, hogy egy spanyol pilótát ki tud-e katapultálni a majdhogynem-exe ágyából, mégiscsak képes volna lazán oltár elé lépni. A jelek szerint maga nem becsüli olyan nagyon nagyra a házassági fogadalmat. Nem igaz?

3.) Volt már egyszer házasság, nem igaz?

4.) Plasztikusan látom magam előtt, ahogy a jó meleg, pihe-puha önsajnálataiba burkolózva szerelmes leveleket olvasgat, és régi fotókat nézeget, ahelyett hogy inkább tenne valamit, ami egy nőt is gondolkodóba ejt: hogy talán mégis dereng magában valami, egy leheletnyi szerelem vagy a csendes óhaj valami tartós iránt.

5.) Na igen, és aztán az ÉN sors-mailem pottyán bele a maga léten és nemléten uralkodó mailboxába. Olyan, mintha minden időpontok legideálisabbikában végre kimondtam volna, ami Marlenének már évek óta ott kellett hogy legyen a nyelve hegyén: LEO, VÉGE VAN, MERT EL SEM KEZDŐDÖTT! Vagy más szavakkal, sejtelmesebben, költőibben, hangulatosabban: „Kellemes karácsonyt és boldog újvesztendőt kíván: Emmi Rothner.”

6.) De most, kedves Leo, maga tesz egy megkapó gesztust. Válaszol Marlenének. Gratulál a döntéséhez. Azt mondja: MARLENE, IGAZAD VAN, VÉGE VAN, MERT EL SEM KEZDŐDÖTT! Vagy más szavakkal, sejtelmesebben, energikusabban, erőteljesebben: „Kedves Emmi Rothner! Igaz, egyáltalán, sőt semennyire sem ismerjük egymást. Én azért mégis megköszönöm szívélyes és kifejezetten eredeti kör-emailjét. Hadd mondjam el: roppant kedvelem ezeket a kör-emailleket, főleg, ha nem tartozom a körükbe. Üdv.: Leo Leike.” Ki gondolná, hogy ilyen jó, nemes lelkű és stílusos vesztés, kedves Leo!

7.) Most pedig jöjjön a döntő kérdés: Még mindig akarja, hogy e-maileket írjak magának? Szép délelőttöt! Emmi.

Két órával később

AW:

Jó napot, Emmi!

1.)-hez: Nem tehetek róla, hogy egy olyan férfira emlékeztetem, aki nyilvánvalóan – mint azt az első pontban oly elegánsan leírta – csalódást okozott magának. Kérem, ne higgye azt, hogy jobban ismer, mint amennyire ismerhet. (Egyáltalán nem ismerhet engem.)

2.) Ami a házassági kötelékbe való végső kibúvómat illeti: nem volt elég a saját fejemhez vágni, hogy „komplett idióta”? Nem, Emmi, a harminchetes lábú szarkasztikus erkölcsösznő a hitvesi fogadalom tisztességének megmentésére ezt is megtételné, vélhetőleg összehúzott szemmel és habzó szájjal.

3.) Sajnálom, de még sosem voltam házas! És maga? – Többször is, nem igaz?

4.) Lám, megint itt az 1.)-beli férfi, akire emlékeztetem, a férfi, aki inkább idejétmúlt szerelmesleveleket olvas, mint hogy bizonyosságát adná tartós szerelmének. Talán több ilyen férfi is volt az életében.

5.) Igen, abban a pillanatban, amikor beérkezett a karácsonyi üdvözlete, éreztem, hogy elveszítettem Marlenét.

6.) Azért válaszoltam akkor magának, hogy addig se gondoljak a kudarcomra. És máig úgy tekintem a köztünk folyó társalgást, mint a Marlene feldolgozására szolgáló terápia részét.

7.) Ah, igen, írjon csak! Írja ki magából a férfiak miatti összes frusztrációját. Legyen csak gátlástalanul öntelt, cinikus, kárörvendő. Ha ettől maga jobban érzi magát, máris volt értelme az email-címeknek. Ha nem, hát ne sajnálja magától (vagy az édesanyjától) az újabb Like-előfizetést, és mondja le csak a „Leiké”-t. Szép napot! Leo.

11 perccel később

Re.:

Na tessék! Sikerült megsértenem. Pedig nem akartam. Azt gondoltam, ki fogja bírni. Túl sokat vártam magától. Most bezárokózzom, és magamba szállok. Jó éjt! Emmi.

PS: A hármas ponthoz, hogy voltam-e már házas: voltam – és vagyok is a mai napig!